

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Slavomírem Novákem ve věci

žalobce

E. B., nar. X
státní příslušnost X,
bytem Y

proti
žalovanému

Ministerstvo vnitra,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem

takto:

- I. Zásah žalovaného, spočívající ve vrácení žádosti žalobce o dočasnou ochranu ze dne 28. 1. 2026, č.j. OAM-0313375/DO-2026, jako nepřijatelné, byl nezákonný.
- II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobce a přikazuje se mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu žalobci.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá určení, že zásah spočívající ve vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobce jako nepřijatelné dne 28. 1. 2026, č.j. OAM-0313375/DO-2026, je nezákonný, a žádá, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v porušování práv žalobce a aby mu přikázal obnovit stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu. Uvedl, že vycestoval z území Ukrajiny a získal dočasnou ochranu v Rumunsku. Té se ale vzdal a disponuje potvrzením o zrušení dočasné ochrany ze dne 2. 9. 2025.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. V žalobě žalobce citoval ust. § 3 odst. 3 zákona č. 65/2022 Sb., (dále jen „Lex Ukrajina“) a uvedl, že toto ustanovení bylo do právního řádu vloženo novelou, provedenou zákonem č. 314/2025 Sb. Stejným způsobem se do lex Ukrajina dostalo ust. § 5 odst. 1 písm. f), zavádějící nový důvod nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu.
3. Podle zákonodárce má být cílem nové úpravy ochrana omezených přijímacích kapacit České republiky, která je dlouhodobě vystavena nadprůměrné zátěži v přepočtu na počet obyvatel.
4. Žalobce má za to, že nově zavedený důvod nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina je rovněž v rozporu s právem Evropské unie, zejména se směrnicí 2001/55/ES o dočasné ochraně. Z tohoto důvodu je podle žalobce uvedené ustanovení neaplikovatelné, a to bez ohledu na jeho formální platnost vnitrostátního práva.
5. Pokud jde o problematiku tzv. druhotných pohybů, žalobce odkázal na rozsáhlou a ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž unijní právo zakládá držitelům dočasné ochrany právo přesídlit do jiného členského státu, a tento stát je povinen jim dočasnou ochranu znovu přiznat.
6. Nejvyšší správní soud opakovaně dovodil, že vnitrostátní právní úprava, která spojuje pouhé dřívější nebo současné držení dočasné ochrany v jiném členském státě s nepřijatelností nové žádosti, je v rozporu s právem EU a nelze ji použít.
7. Tento právní názor lze považovat za ustálený, neboť byl potvrzen v desítkách navazujících rozsudků Nejvyššího správního soudu i Městského soudu v Praze.
8. Žalobce namítá, že nově zavedený důvod nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina má fakticky totožné účinky jako dřívější ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) a d) téhož zákona. Výsledkem je opětovné faktické vyloučení možnosti získat dočasnou ochranu v České republice pro osoby, které ji již měly nebo mají v jiném členském státě. Takový výsledek je podle žalobce v přímém rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, a nelze jej „obejít“ pouhým legislativním přeformulováním důvodu nepřijatelnosti.
9. Ohledně výkladu směrnice 2001/55/ES a institutu kapacit žalobce uvádí, že směrnice o dočasné ochraně nepředpokládá možnost, aby členské státy jednostranně odmítaly žádosti o

dočasnou ochranu z důvodu vyčerpání kapacit, ani neumožňuje automatické právní důsledky oznámení učiněného Evropské komisi.

10. Podle čl. 25 směrnice mají členské státy ex ante deklarovat své přijímací kapacity, přičemž překročení těchto kapacit má být řešeno rozhodnutím Rady a opatřeními na úrovni Unie, nikoli jednostrannou národní regulací. Směrnice tedy zakládá mechanismus solidarity a kompenzace, nikoli mechanismus selektivního vyloučení určité skupiny osob z ochrany.
11. Oznámení Ministerstva vnitra Evropské komisi o riziku vyčerpání kapacit podle ust. § 3 odst. 3 Lex Ukrajina proto podle žalobce nemá oporu v unijním právu a samo o sobě nemůže mít za následek omezení práv osob oprávněných k dočasné ochraně. Reakce na případné kapacitní přetížení musí podle směrnice vzejít z orgánů Evropské unie, nikoliv z jednostranného kroku členského státu. To platí i přesto, že žalobce uznává legitimitu obav České republiky z přetížení přijímacího systému. Zdůrazňuje však, že migrační a azylová politika je sdílenou politikou Evropské unie, a náprava strukturálních nerovnováh náleží výlučně unijním mechanismům.
12. Žalobce proto uzavřel svou argumentaci s tím, že ust. § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina je v rozporu se směrnicí 2001/55/ES, odporuje ustálené judikatuře správních soudů a nelze jej v rozhodovací praxi správních orgánů aplikovat. Žádost o dočasnou ochranu proto nemůže být považována za nepřijatelnou pouze z důvodu, že žadatel je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie.
13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že pro naplnění důvodu nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu uvedeného v § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb. je stěžejní, že žalobce získal dočasnou ochranu či spíše povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě EU. Skutkově je případ žalobce nesporný v tom, že žalobce získal oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie, potažmo Schengenského prostoru.
14. Žádostí o udělení dočasné ochrany s ohledem na § 2 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. žalobce usiloval o získání oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany na území České republiky. Z pohledu unijního práva je pak žádost o udělení dočasné ochrany podle zákona č. 65/2022 Sb., žádostí o vydání povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany, o němž hovoří čl. 8 odst. 1 směrnice 2001/55/ES.
15. Zákon č. 65/2022 Sb. v § 5 odst. 1 písm. f) nicméně stanoví, že žádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, který je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie nebo státě uplatňujícím Schengenský hraniční kodex v plném rozsahu, poté, co Ministerstvo vnitra Evropské komisi zaslalo oznámení podle § 3 odst. 3 zákona č. 65/2022 Sb.
16. Ministerstvo vnitra dne 25.8.2025 odeslalo Evropské komisi oznámení o riziku vyčerpání kapacit pro zvládání následků plynoucích z hromadného přílivu vysídlených osob a potřebě přijetí opatření k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob, a zveřejnilo jej vzápětí na svých internetových stránkách.
17. Z formulace toho ustanovení jednoznačně plyne, že k naplnění důvodu nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu stačí, pokud cizinec v jiném členském státě o dočasnou ochranu získal, žádná další podmínka již není třeba - pro jeho naplnění tedy rozhodné, zda cizinec je aktuálně držitelem povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany nebo ne.

18. Žalobce do žádosti neuvedl, že by na území byl přítomen některý z jeho rodinných příslušníků, který by byl již držitelem dočasné ochrany, žalovaný tak nemohl uvažovat ani o udělení dočasné ochrany z důvodu sloučení rodiny podle § 51 zákona o dočasné ochraně a ani o udělení dočasné ochrany z důvodů zřetele zvláště hodných, podle § 52 téhož zákona. Žalovaný tedy neměl jinou zákonnou možnost než žádost žalobce o dočasnou ochranu vyhodnotit jako nepřijatelnou.
19. Dále žalovaný nepovažuje za postavený najisto rozpor ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb. s právem EU, který tvrdí žalobce. O existenci rozporu může autoritativně rozhodnout pouze Soudní dvůr EU.
20. Pokud jde o rozhodnutí Soudního dvora EU – věc C 753/23 *Krasiliva*, tam SDEU měl možnost se k otázce vyjádřit, ale rozpor výslovně nekonstatoval. Podle toho, co SDEU uvedl v bodě 30 rozsudku, ponechal státům možnost odepřít udělení dočasné ochrany osobám, které ji již získaly jinde.
21. Evropský zákonodárce reagoval s tím, že prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460, prodlužující dočasnou ochranu do roku 2027, obsahuje dva nové body preambule. Z nich vyplývá, že neexistuje úmysl zakotvit „volný pohyb“ držitelů dočasné ochrany mezi členskými státy, osoba nemá právo získat dočasnou ochranu v dalším státě jen proto, že se tam přesune, a to bez ohledu na to, zda je stále držitelem původního povolení.
22. Evropská komise dovozovala právo získat dočasnou ochranu v jiném státě z dohody členských států o neaplikování čl. 11 směrnice 2001/55/ES. Tento výklad nebyl uveden v hlavních operačních pokynech, pouze v dokumentu FAQ, nebyl blíže právně odůvodněn, je nyní překonán novými body preambule rozhodnutí 2025/1460.
23. Jelikož neexistuje jednoznačná judikatura SDEU, ustálený výklad unijního práva, ani konsenzus aplikační praxe, není žalovaný není oprávněn neaplikovat vnitrostátní právo pro domnělý rozpor s EU právem.
24. Dokud SDEU jednoznačně nerozhodne, zda existuje právo „druhotného přesunu“ s nárokem na novou dočasnou ochranu, bude žalovaný nadále aplikovat § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb. V této souvislosti žalovaný navrhl, aby soud položil SDEU předběžnou otázku, například zda článek 8 odst. 1 směrnice 2001/55/ES brání vnitrostátní úpravě, podle níž je nepřijatelná žádost o povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany, pokud jej cizinec již získal v jiném členském státě, bez ohledu na to, zda je stále jeho držitelem, resp. zda má na toto posouzení vliv dohoda členských států o neaplikování čl. 11 směrnice 2001/55/ES?
25. Bez ohledu na to žalovaný považuje ust. § 5 odst. 1 písm. f) za souladné s unijním právem, a uvádí, proč jeho aplikací nedošlo k nezákonnému zásahu do práv žalobce.
26. Z unijního práva neplyne právo osob, které již získaly dočasnou ochranu v jednom členském státě přesunout se z vlastní vůle do jiného členského státu, a zde automaticky získat nové povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany. Tento závěr podporuje judikatura Nejvyššího správního soudu, která výslovně konstatuje, že směrnice 2001/55/ES takové právo nezakládá, s výjimkou sloučení rodiny, humanitárních důvodů a přemístění dle čl. 26.
27. Nesměřuje k tomu ani čl. 8 odst. 1 směrnice 2001/55/ES, který ukládá členským státům povinnost vydat povolení k pobytu „osobám požívajícím dočasné ochrany“. Tento pojem označuje osoby spadající pod prováděcí rozhodnutí Rady dle čl. 5 směrnice, nikoli osoby,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

kterým již jiný členský stát povolení vydal. Cílem směrnice není vícenásobné vydávání povolení, ale zajištění pobytu v některém členském státě po dobu trvání dočasné ochrany.

28. Pokud právo sekundárního pohybu nevyplývá ze směrnice, neexistuje žádný jiný unijní právní předpis, který by je zakládal. Prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 provádí pouze čl. 5 směrnice, z jeho normativního textu žádné takové právo neplyne.
29. Co se týká neaplikace čl. 11 směrnice, tato norma upravuje vzájemné povinnosti členských států, konkrétně povinnost převzít osobu neoprávněně pobývajících v jiném členském státě. Směrnice sama připouští, že členské státy se mohou dohodnout, že čl. 11 nebudou aplikovat. To však znamená pouze to, že osoba nebude automaticky navracena do státu, který jí vydal povolení, nikoliv však vznik práva této osoby na vydání nového pobytového oprávnění v jiném členském státě.
30. Nejvyšší správní soud dovozuje existenci práva na přemístění právě z dohody členských států o neaplikaci čl. 11, s oporou v *soft law* Evropské komise (Operační pokyny). Podle žalovaného však politická dohoda členských států nemůže vytvořit individuální právo, zejména pokud ho samotná směrnice výslovně nestanoví.
31. Navíc čl. 11 se vztahuje pouze na neoprávněný pobyt, neřeší situaci osob pobývajících oprávněně, a tudíž z něj nelze dovodit obecné právo sekundárního pohybu. Dovozování takového volného sekundárního pohybu z neaplikace čl. 11 představuje nepřípustné dotváření práva, nikoli jeho výklad.
32. Konečně žalovaný uvedl, že závěr o existenci práva na přemístění do jiného členského státu neobstojí s ohledem na nové prováděcí rozhodnutí Rady (EU) č. 2025/1460, kterým se dočasná ochrana prodlužuje do roku 2027. Toto rozhodnutí obsahuje dva nové recitály - 5 a 6, zaměřené výslovně na otázku druhotných pohybů.
33. První recitál řeší situaci, kdy osoba, která již požívá dočasné ochrany v jednom členském státě, požádá o dočasnou ochranu v jiném členském státě. Takové žádosti mají být zamítnuty. Pojem „zamítnout“ má autonomní unijní význam, zahrnující každou formu negativního posouzení žádosti. Recitál výslovně odkazuje na rozsudek SDEU ve věci *Krasiliva* (C 753/23), konkrétně na jeho bod 30.
34. Ani rozsudek SDEU ve věci *Krasiliva*, ani nový recitál nevyžadují aktivní asistenci orgánů při zajišťování „přechodu“ či zrušení dočasné ochrany v jiném státě. Tento přístup je v rozporu s požadavky formulovanými v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Rada tím současně potvrzuje, že neaplikace čl. 11 směrnice nemá vliv na čl. 8 odst. 1 směrnice.
35. Z nových recitálů plyne, že dohoda o neaplikování čl. 11 směrnice 2001/55/ES nemůže být vykládána jako povinnost členského státu udělit dočasnou ochranu osobě, která ji již získala v jiném členském státě. Pro výklad dohody o neaplikaci čl. 11 je klíčová skutečná vůle jejích účastníků, tedy členských států, nikoliv výklad vnitrostátních soudů.
36. Z nových recitálů je patrné, že cílem dohody bylo nepředávání neoprávněně pobývajících osob, nikoli zakládání práva volného pohybu držitelů dočasné ochrany. Nové recitály tuto interpretaci výslovně vylučují, a potvrzují, že druhotný pohyb je nežádoucí, v souladu s recitálem 9 směrnice 2001/55/ES.
37. Žalovaný posoudil žádost žalobce nejprve z hlediska nepřijatelnosti podle § 5 zákona č. 65/2022 Sb., shledal naplnění důvodu dle § 5 odst. 1 písm. f). Postupoval přesně podle

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zákonného schématu, včetně vrácení žádosti a uvedení důvodu nepřijatelnosti (§ 5 odst. 2 zákona). Žalobce byl o důvodech nepřijatelnosti řádně informován.

38. Podle žalovaného je tak vyloučeno, že by jeho postupem došlo k nezákonnému zásahu, či porušení práv žalobce. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

III.

Posouzení žaloby

39. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadený postup žalovaného v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán.
40. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 soudního řádu správního bez nařízení jednání, když účastníci s takovým rozhodnutím věci souhlasili.
41. Podkladem pro rozhodnutí soudu je primárně tiskopis žádosti o dočasnou ochranu, kterou žalobkyně u žalovaného podala a kterou mu žalovaný vrátil. Obsah tohoto dokumentu je oběma stranám z povahy věci dobře znám a není mezi nimi sporný. Posouzení důvodnosti žaloby záleží na zodpovězení právní otázky. Soud neshledal potřebu dokazovat ani jinými listinami, ani důkazy označenými v podáních účastníků. Žádný z těchto dokumentů nebyl v rozsahu potřebném pro posouzení důvodnosti žaloby relevantní. Skutkové poznatky, jež by jejich případným provedením k důkazu soud nabyl, nepotřeboval pro posouzení opodstatněnosti žalobní argumentace. Obsah žádného dokumentu nemohl nic změnit na věcném hodnocení tohoto sporu.
42. Ochranu podle § 82 a násl. soudního řádu správního může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byly zaměřeny přímo proti němu nebo v jejich důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. soudního řádu správního poskytnout (srov. rozsudek NSS č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS, ze 17. 3. 2008).
43. V projednávané věci jsou splněny první, druhá a pátá podmínka, neboť vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobci pro nepřijatelnost představuje přímý zásah do jeho práv, a to bez ohledu na to, že mu již v minulosti byla dočasná ochrana udělena v jiném členském státě EU. Jde-li o hodnocení tohoto úkonu, zde lze vyjít z existující judikatury, podle které bránění v podání žádosti či její nepřijetí mohou představovat nezákonný zásah (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS z 30. 5. 2017). Čtvrtá podmínka testu je taktéž splněna.
44. Zbývá tedy posoudit, zda žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy, pokud žádost o dočasnou ochranu žalobci vrátil jako nepřijatelnou.
45. Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb., *žádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, který je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie nebo státě uplatňujícím Schengenský hraniční kodex⁵⁾ v plném rozsahu, poté, co Ministerstvo vnitra Evropské komisi zaslalo oznámení podle § 3 odst. 3.*

46. Podle § 3 odst. 3 téhož zákona, *Ministerstvo vnitra zašle Evropské komisi oznámení o riziku vyčerpání kapacit pro zvládnutí následků plynoucích z hromadného přílivu vysídlených osob a potřebě přijetí opatření k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob. Oznámení podle věty první zveřejnilo Ministerstvo vnitra na svých internetových stránkách.*
47. Podle čl. 25 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně členské státy přijímají osoby oprávněné požadovat dočasnou ochranu v duchu solidarity Společenství. Vyjádří číselně nebo v obecných rysech, jaká je jejich kapacita pro přijetí těchto osob. Tyto informace se zařadí do rozhodnutí Rady uvedeného v článku 5. Po přijetí tohoto rozhodnutí mohou členské státy prostřednictvím oznámení Radě a Komisi oznámit další kapacity pro přijetí. Tyto informace se bez prodlení předají UNHCR.
48. Podle čl. 25 odst. 3 směrnice o dočasné ochraně, *pokud počet osob oprávněných požadovat dočasnou ochranu překročí v důsledku náhlého a hromadného přílivu kapacitu pro přijetí uvedenou v odstavci 1, posoudí Rada neprodleně situaci a přijme vhodná opatření včetně doporučení, aby daným členským státům byla poskytnuta další pomoc.*
49. Soud dospěl k závěru, že § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina je rozporný s právem EU, shodně jako je tomu v případě písm. c) a d) téhož odstavce. Jelikož závěry soudu vycházejí z judikatury Nejvyššího správního soudu k § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina, soud nejprve uvede argumentaci s tím související a následně se vyjádří k dotčené novele Lex Ukrajina.
50. SDEU se sice ve věci *Krasiliva* explicitně nezabýval otázkou nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu dle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina, tj. případem, kdy žadatel již disponuje dočasnou či mezinárodní ochranou jiného členského státu EU, na uvedené rozhodnutí SDEU ovšem navázal Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023-27, ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, a ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024-42. Z nich vyplývá, že důvod nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu dle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina je rozporný s právem EU. Žádost je nutné ve správním řízení projednat věcně, přičemž žadateli, který již disponuje dočasnou ochranou či jiným dlouhodobým pobytovým oprávněním v členské zemi EU, je nutné umožnit nechat si existující dočasnou či mezinárodní ochranu zneplatnit. Učiní-li tak, bude mu udělena dočasná ochrana, v opačném případě bude jeho žádost zamítnuta.
51. Úvahy žalovaného stran neupravení druhotného pohybu ve směrnici o dočasné ochraně jsou v rozporu s recentní výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu. V ní je totiž dovozeno, že mají-li osoby dle čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále jen „Prováděcí rozhodnutí č. 1“), právo zvolit si hostitelský členský stát, a nebude-li současně vůči nim uplatněn čl. 11 směrnice o dočasné ochraně, pak z toho vyplývá rovněž právo přemístit svůj pobyt do jiné zvolené členské země EU, jinak by výluka z aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně postrádala smysl.
52. Žalovaný zpochybňuje výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu s ohledem na smysl a účel směrnice o dočasné ochraně, dále pak na to, že Prováděcí rozhodnutí č. 1 nemůže zakotvit právo sekundárního pohybu, když právo volby primárního státu vyplývá již ze směrnice o dočasné ochraně, a konečně že z upraveného recitálu prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 ze dne 15. 7. 2025, o prodloužení dočasné ochrany zavedené

prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382 (dále jen „Prováděcí rozhodnutí č. 2“), vyplývá, že druhotný pohyb není evropskými předpisy předvídán, resp. dovolen.

53. Soud neshledává, že by závěry Nejvyššího správního soudu byly rozporné se smyslem a účelem směrnice o dočasné ochraně. Směrnice o dočasné ochraně sice skutečně blíže neupravuje případy druhotného pohybu mimo žalovaným citovaný čl. 15 a 26, to ovšem neznamená, že by druhotný pohyb sama zakazovala.
54. Žalovanému lze přisvědčit, že členské státy mohou přijmout úpravu nad minimální standard směrnice. Aplikace přerozdělovacího mechanismu dle čl. 26 směrnice o dočasné ochraně ani v případě možnosti volného výběru členského státu pro účely druhotného pohybu přitom není omezena, když aplikace daného mechanismu je na základě čl. 26 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně beztak odvislá od souhlasu dotčených přemísťovaných osob – uvedené ustanovení by postrádalo smysl, pouze pokud by čl. 26 směrnice o dočasné ochraně bylo možné aplikovat i bez souhlasu přemísťovaných osob, protože ty by se v takovém případě mohly vrátit nazpět. Článek 15 směrnice o dočasné ochraně sice při otevření možnosti druhotného pohybu není příliš potřebný, je ale nutné zohlednit, že se jedná o obecný minimální standard. Prováděcí rozhodnutí č. 1 i č. 2 se nadto k druhotnému pohybu držitelů dočasné ochrany vyjádřila v tom smyslu, že je na základě dohody států vyloučena aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně – uvedený postup fakticky a v souladu s čl. 11 směrnice o dočasné ochraně prakticky vyprázdnil povinné slučování rodin dle čl. 15 směrnice o dočasné ochraně, protože generální výluka jakékoliv aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně má za faktický následek nutnost otevřít druhotný pohyb napříč členskými státy nejen fakticky, ale rovněž i legálně.
55. Žalovaný dovozuje neexistenci práva na druhotný pohyb z aktualizovaného znění recitálu Prováděcího rozhodnutí č. 2, konkrétně z recitálů (5) a (6).
56. Podle recitálu (5) Prováděcího rozhodnutí č. 2 „[v] souvislosti s aktivací směrnice 2001/55/ES se členské státy v jednomyslně přijatém prohlášení dohodly, že nebudou uplatňovat článek 11 uvedené směrnice {směrnice 2001/55/ES} na osoby, které požívají dočasné ochrany v daném členském státě v souladu s prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382 a které se přesouvají bez povolení na území jiného členského státu, pokud se členské státy na dvoustranném základě nedohodnou jinak“.
57. Podle recitálu (6) Prováděcího rozhodnutí č. 2 „[s] ohledem na tento celkový kontext by nic nemělo být vykládáno tak, že znamená povinnost členského státu vydat povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany osobě, která obdržela povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě.“.
58. Žalovaný uvedené recitály ovšem dezinterpretuje, je-li přesvědčen o tom, že uvedená ustanovení *a priori* vylučují právo druhotného pohybu. Recitály sice upřesňují, jak by mělo být Prováděcí rozhodnutí č. 1 interpretováno, nijak ale výslovně nezakotvují, že by jednou udělená dočasná ochrana automaticky znamenala zákaz poskytnutí dočasné ochrany v jiném členském státě. Recitál (6) lze totiž interpretovat tak, že se tím aprobejme již SDEU přijatý závěr ve věci *Krasilova*, že členské státy mohou odeprít dočasnou ochranu u osoby, která již disponuje dočasnou ochranou v jiném členském státě, přičemž se takto udělené dočasně ochrany nehodlá vzdát. Recitál (5) pak upřesňuje, že se výluka aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně nevztahuje na osoby, které požívají dočasné ochrany v jiném členském státě, přičemž se bez povolení přesouvají na území jiného členského státu, což lze interpretovat tak, že se výluka čl. 11 nevztahuje na osoby, které požívají dočasnou ochranu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

v jednom členském státě, ale snaží se fakticky pobývat ve druhém členském státě. Ani v jednom recitálu se tudíž neřeší explicitně situace, které ovšem jsou primárním průvodním jevem druhotných pohybů v ČR – tj. situace, kdy ukrajinský uprchlík již nepožívá výhod plynoucích z dočasné ochrany v určitém členském státě, protože se této ochrany vzdal, či mu byla ukončena jinak, načež si požádá o udělení dočasné ochrany v ČR. Shora popsané situace se explicitně vyjadřují pouze k případům, které ovšem již dle judikatury SDEU i Nejvyššího správního soudu nebyly dovolené – tj. případy, kdy ukrajinský uprchlík se domáhá získání dočasné ochrany souběžně ve větším počtu členských států.

59. Z Prováděcího rozhodnutí č. 2 ani z Lex Ukrajina tudíž nevyplývá závěr žalovaného, že ukrajinský uprchlík, který požádal o dočasnou ochranu v určitém členském státě EU, již může nadále úspěšně čerpat dočasnou ochranu výlučně v tomto členském státě. Byť žalovaný takto konstantně interpretuje § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina, v rámci soudního přezkumu je mu tato interpretace opakovaně vytýkána jako vadná.
60. Co se týče důvodu pro vrácení žádosti o dočasnou ochranu jako nepřijatelné dle § 5 odst. 1 písm. f) Lex Ukrajina, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2025, čj. 5 Azs 248/2025-18, jehož právní věta zní: *„Žádost osoby požívající dočasné ochrany na základě čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382, která žádá o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v České republice, na něž této osobě vzniká nárok na základě čl. 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES, není správní orgán oprávněn vrátit této osobě jako nepřijatelnou dle § 5 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 3 odst. 3 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, ve znění účinném od 3. 9. 2025, z toho důvodu, že této osobě je nebo bylo uděleno povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany také v jiném členském státě Evropské unie“*. V dalším pak soud odkazuje na odůvodnění tohoto rozsudku, které je dostupné na www.nssoud.cz.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

61. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a uvedený zásah žalovaného byl nezákonný. Zároveň soud zakázal žalovanému, aby pokračovat v porušování práv žalobce a přikázal mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu žalobci.
62. Žalovaný je povinen v souladu s citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu ověřit, zda žalobce disponuje dočasnou či jinou mezinárodní ochranou v jiném členském státě EU, která zároveň v daném hostitelském státě nezanikne ex lege analogicky k § 5 odst. 8 písm. b) Lex Ukrajina. Pokud žalobce nebude disponovat dočasnou či mezinárodní ochranou v jiné členské zemi EU, pak musí žalovaný vyhovět jeho žádosti o dočasnou ochranu. Jestliže naopak bude žalobce disponovat dočasnou či mezinárodní ochranou v jiném členském státě EU, která nebude způsobilá zaniknout postupem analogickým k § 5 odst. 8 písm. b) Lex Ukrajina, pak žalobce náležitě poučí o právu nechat si dočasnou či mezinárodní ochranu v dané hostitelské zemi zneplatnit a případných důsledcích pro přiznání dočasné ochrany v ČR, pokud by tak žalobce neučinil.

63. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobce měl ve věci plný úspěch, náklady řízení mu však nevznikly. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. března 2026

JUDr. Slavomír Novák v.r.
soudce